Les clavegueres que xarboten

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 18 de gener de 2024

Enmig del sidral que hi ha bullint en la política catalana i espanyola es torna a parlar de "L'operació Catalunya" o de "Les clavegueres de l'Estat" que ve a ser el mateix. Aquesta "operació" va tenir lloc entre els anys 2012 i 2016. Això no vol pas dir que més recentment no n'hi hagi hagut altres tan fastigoses com aquella; recordem el "Catalangate", operació d'espionatge amb el programa Pegassus i més que sabem i no sabem. L'objectiu sempre han estat els independentistes catalans i tot polític o empresari que hi tingués alguna relació. Pel nom, el cas de les "clavegueres" sembla que faci més pudor i potser és així perquè hi estaven implicats des del president del *gobierno* d'aleshores, l'estaquirot del Mariano Rajoy, fins al darrer mico de la policia *nacional*. No em voldria apuntar cap *tanto* indegut, però en aquella època vaig tenir suficients indicis per sospitar que aquest modest articulista tenia intervingut el telèfon mòbil i el correu electrònic. Endavant! Després va venir el 17 d'agost del 2017 amb els atemptats de Barcelona i Cambrils dels quals s'ha pretès amagar-ne el cervell, però que cada vegada hi ha més gent convençuda que darrere no hi havia tan sols l'imam de Ripoll sinó algun centre d'intel·ligència proper als poders fàctics de l'Estat.

Les clavegueres de l'Estat anaven tan plenes que xarbotaven arreu i ho empastifaven tot. Ara s'han publicat en diaris de Madrid i Barcelona noms i cognoms que s'haurien d'investigar, perquè allò no és aigua passada, són corrupcions i delictes que no han prescrit. Pels detalls que s'han publicat en aquests mitjans sabem que l'aleshores president del *gobierno* i del PP, Mariano Rajoy estava perfectament al corrent –jo hi afegiria que era el cap de colla– d'aquella bruta operació i altres que van empastifar el PP, com la seva caixa B que portava el tal Bárcenas, el cas d'un tal *Bigotes* que va

esquitxar, o es van deixar esquitxar, membres de la casa Reial…, no sabem fins a quin nivell. La manera d'operar ha estat explicada per "fonts no identificables". El tristament famós comissari Villarejo, que de moment és el boc expiatori, diuen que fabricava les notes falses, mentides i difamacions contra els principals dirigents independentistes i les feia arribar al ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz. Ningú no ha gosat a dir que era aquest el que li encarregava aquestes notes a Villarejo. Pel mig de la porqueria hi corria també el seu secretari d'estat, Francisco Martínez, aquell que va dir tantes mentides en la seva declaració durant el judici del «procés». Aquestes notes arribaven a la Moncloa i l'estaquirot que l'ocupava les llegia amb fruïció i produïa el corresponent *feedback.* El tal Francisco Martínez s'ocupava d'intoxicar la premsa, bona part de la qual publicava aquelles informacions falses amb ganes i algun guarniment.

Tota aquesta "feina" es finançava amb fons reservats que, essent il·legal, suposava delictes de corrupció. Villarejo va anar a la presó i va cantar en repetides vegades veritats sobre les corrupteles internes del PP i el seu govern. Ho devia fer pel maltracte que havia rebut posteriorment dels seus "cervellets". El van ficar a la presó i potser no li van pagar tot el que li havien promès. De cervellets d'aquests n'hi havia més, entre ells Maria Dolores de Cospedal, amb diversos càrrecs al govern del PP i secretària general d'aquest partit. Hi ha una conversa gravada, que va sortir als mitjans audiovisuals, entre Villarejo i el marit de Cospedal, en què el comissari el pressiona perquè des del CNI volen saber el paper de la seva dona en l'operació Catalunya. Per complementar el cas recordem que l'aleshores vicepresidenta amb Rajoy, Soraya Sáez de Santamaria, va prometre *ir descabezando a todos los independentistes*. Encara en quedem bastants amb el cap al seu lloc i, quan s'esdevingui el moment oportú, "hi tornarem".

Tot això i els documents intervinguts a Villarejo estan

guardats com a secret oficial, perquè el tristament famós jutge Manuel García-Castellón va decidir que no calia investigar-ho. Així funciona la justícia en els països pseudodemocràtics i la Unió Europea amagant el cap sota l'ala perquè ja en deu tenir prou amb l'Orbán. Tots aquests casos de corrupció, *lawfare,* espionatge il·legal i persecucions permanents contra Catalunya i els seus legítims independentistes, sigui quina sigui la situació en cada moment, s'han d'anar recordant i exigint que la justícia ha de ser igual per a tothom, sigui qui sigui. Espolsar les orelles a aquells que diuen que els catalans som uns victimistes i posant en evidència els botxins.